

Piotr Wójcik

Ja, Parys

Najpiękniejszą wśród pięknych szczęście spotkać miałem
I choć progi wysokie (córką wszak Zeusa,
Pana Gromowładnego była) to myślałem,
Że i mnie poznać bliżej męczy Ją pokusa.

Że dla mnie przeznaczona jest, w to nie wątpię
(Słowo przecież bogini najpiękniejszej miałem),
Dla Niej myśli swe snułem, o Niej odtąd śniłem,
Pewien byłem, że słowo wnet stanie się ciałem.

Lecz dzień nadszedł pochmurny, wicher przyniósł wieści,
Które nagle sprawiły, że świat ruszył z posad,
Bo nie mogłem w mej głowie tej myśli pomieścić,
Że Helena ma swego już Menelaosa.

Od tej chwili noc ciemna snu nie przynosiła,
Umysł mój przebiegały myśli niespokojne:
Czy ustąpić mam, wrzącą ostudzić krew w żyłach,
Czy do Sparty popłynąć i krwawą wszcząć wojnę.

Czy dla jednej kobiety, choćby najpiękniejszej,
Warto Troję poświęcić? Odpowiedzieć mogę,
Że wybierać należy wyjście najgodniejsze.
A więc ... miasto uzbroić i w dzwon bić na trwogę!?!

Warszawa 17 III 1995 r.